

υποπλοίαρχου πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου. Εἰς τούτους δ' ἔδωκε τὴν ἐντολήν νὰ ἀσχοληθῶσι κρύφα, χωρὶς νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν νὰ ἐννοηθῶσιν, εἰς ἄγρην τῶν 40,000 διστῆλων δι' οἰουδήποτε μέσου, ἐπιδείξας αὐτοῖς ἐπὶ τῆς πυξίδος νὰ διευθυνθῶσιν ἀντιθέτως τῆς γραμμῆς, ἣν αὐτὸς ἠκολούθησεν ὅταν ἐβύθισε τοὺς σάκκους καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηράν.

Οἱ ναῦται προετοιμάσαντες ὅλα τὰ χρήσιμα ἐργαλεῖα ἐξήρχοντο καθ' ἐκάστην μὲ τὴν λέμβον, φανερώς μὲν πρὸς ἀλιεῖαν ἰχθύων, οὗς ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἐπώλουν δημοσίᾳ εἰς τὴν ἀγοράν, κρυφίως ὁμῶς πρὸς ἄγρην τοῦ λιανοσχοινίου. Ἡ ἄοκνος αὕτη ἐργασία διήρκεσεν 64 ἡμέρας, ὅτε τέλος τὴν 65 συνέλαβεν ἡ ἀρπάγη ἐν μέσῳ τὸ λιανοσχοινίου· βεβαιωθέντες οἱ ναῦται ὅτι ἦτο αὐτὸ τὸ τῶν διστῆλων, ἐχάρησαν σφόδρα· καὶ παρέμειναν μέχρι νυκτὸς ἐπὶ τόπου, ὅτε ἀνέστυραν τοὺς σάκκους εἰς τὴν λέμβον. Ἐπιστρέψαντες εἰς τὸν λιμένα προσήγγισαν εἰς πλοῖον σπετσιωτικὸν αὐτόθι ἐλλιμενισμένον μὲ φορτίον σίτου, ὅπου ἀνεβίβασαν τὴν πολυτίμον ἄγρην των, πάντας τοὺς σάκκους τῶν διστῆλων σώους καὶ ἀνελλιπεῖς. Ὁ υποπλοίαρχος τρέχει δρομικῶς καὶ ἐν χαρᾷ, καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὸν πλοίαρχον τὴν εὐχάριστον εἰδησίαν.

— Ἐπιτάσμε τὴ σιρμαγιά, καὶ τὴν ἐτοποθετήσαμε εἰς φορτωμένον πλοῖον συμπατριώτου, ὥστε δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νέας προδοσίας.

Ὁ πλοίαρχος Ὀρλώφ συνελθὼν ἐκ τῆς χαρᾶς του δίδει ἐντολήν εἰς τὸν υποπλοίαρχον, νὰ προσπαθήσῃ διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ τὸ πηδάλιον, ἐὰν δὲ δὲν δυναθῇ, νὰ ἐτοιμάσῃ ἄλλο ἐκ τοῦ προχείρου· νὰ προετοιμάσῃ δὲ τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα, καὶ νὰ ἀναγγείλῃ εἰς αὐτὸν τὸ τέλος τῆς προετοιμασίας ταύτης. Ὁ υποπλοίαρχος διὰ προσφοράς 300 διστῆλων κατορθοῖ νὰ λάβῃ τὸ πηδάλιον, τὸ ὁποῖον διὰ νυκτὸς λάθρα ἀνεκλύουσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τοποθετοῦσιν. Ἀναγγέλλει δὲ κατόπιν εἰς τὸν πλοίαρχον ὅτι τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα, καὶ ὅτι αἱ 40,000 τῶν διστῆλων ἐτοποθετήσαν ἐν τῷ πλοίῳ ἀσφαλῶς.

Ὁ Ὀρλώφ ταῦτα ἀκούσας, συλλαμβάνει τὴν σκέψιν ν' ἀποπλεύσῃ λάθρα τὴν νύκτα διὰ Σπέτσας, ἄνευ ἀναβολῆς. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὐριος, σφοδρὸς *πονέντες*. Προσέρχεται λοιπὸν περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ κρούει τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὁ πρόξενος Ἄγγλος.

— Τίς εἶνε;

— Ὁ καπετὰν Βασίλης.

— Τί τρέχει, καπετὰν Βασίλη;

— Σὲ ἀποχαιρετῶ, φίλε μου, σὲ ἀσπάζομαι ἐκ καρδίας, καὶ σὲ εὐχαριστῶ δι' ὅτι ὑπέρεμού ἐκμας. Ἀναχωρῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν μὲ τὸ πλοῖόν μου διὰ τὴν πατρίδα μου.

Ἐκθαμβος ὁ πρόξενος διὰ τὸ ἀπρόοπτον, τὸν

θαυμάζει διὰ τὴν γενναιοτήτά του καὶ τὸν ἀσπάζεται.

— Καλὸν κατεῦθλον, καπετὰν Βασίλη. Μὴ φροντίξῃς ποτῶς διὰ τὴν ἐγγύησιν, τὴν ὁποῖαν ἔδωκα διὰ σέ, πρόσεξε μόνον νὰ μὴ σὲ ξαναγυρίσουν ὀπίσω αἰχμάλωτον.

— Ὁ Θεὸς μὴ τὸ δώσῃ, λέγει ὁ Ὀρλώφ, προτιμῶ νὰ καῶ, νὰ τιναχθῶ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλ' ὅχι νὰ μὲ γυρίσουν ὀπίσω αἰχμάλωτον.

Ὁ Ὀρλώφ ἐξελθὼν τοῦ οἴκου κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐπιβαίνει τοῦ πλοίου του. Οἱ ναῦται διὰ κοπτεροῦ πελέκεως κόπτουσι τὰ παλαμάρια, δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, καὶ τὰ προμνήσια τοῦ πλοίου, ἀναπεταννύουσι τὰ ἰστικά καὶ ἀποπλεύουσι τοῦ λιμένος Ἀλικάντε· μετὰ πλοῦν δὲ 7 ἡμερῶν, πνέοντος δυνατοῦ οὐρίου ἀνέμου, ἐλλιμενίζονται εἰς Σπέτσας, ἐν μέσῳ θαλασσίων χαρᾶς τῶν συγγενῶν, δὲ καὶ τὸ ἀνέλπιστον τῆς ἐπιστροφῆς.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀφῆκεν ἱστορικὴν ἐποχὴν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ τῆς Ἰσπανίας· ὥστε πρὸ 15 ἐτῶν εὐρεθέντες ἐκεῖ νέοι πλοίαρχοι Σπετσιῶται πωλοῦντες σίτον, ἠρωτήθησαν παρὰ γερόντων ἄνζι ὁ τολμηρὸς ἐκεῖνος Γραικὸς καπετὰν Ὀρλώφ. Ὅταν δὲ οἱ πλοίαρχοι οὗτοι ἐν Σπέτσαις διηγοῦντο πρὸς τὸν γέροντα Ὀρλώφ τὴν ἐρώτησιν τῶν συνηλικιωτῶν του Ἰσπανῶν, ὁ γέροντα συνεχινήθη εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς δεινῆς ἐκείνης θέσεώς του, καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ νεανικοῦ διηγήθη τὴν ἐπικίνδυνον πράξιν του.

(Κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Νικολίου Β. Ὀρλώφ στενογραφηθεῖσαν.)

A. M.

II ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Ἦτο Κυριακή. Ὅλα τὰ ὠρολόγια τῆς μικρᾶς πόλεως Ποτεμβούργης ἐσήμαινον τὴν ἕκτην ὥραν ὅτε ὁ συνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ Σιδηράτος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐχασμήθη ἀπαξ ἢ δις θορυβῶδως καὶ ἐτανύσθη νοηλῶς. Ἐφαινετο φρικιδῶς ἀνιῶν. Ὀμολογήσατε ὁμῶς ὅτι εἶχε δικαίον πρὸς τοῦτο· δὲν εἶνε, ἀληθῶς, ἀγχαρεία βαρυτάτη νὰ εἶνε τις ὑποχρεωμένος νὰ σηκωθῇ ἐνωρίς Κυριακὴν ἡμέραν; Κυριακὴν! τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ μικρότερος ὑπάλληλος, ὁ κοινότερος ἐργαστηριοῦχος, ὁ προστυχότερος ἐπιχειρηματίας δύναται νὰ κοιμᾶται ἐν ὄλῃ του τῇ ἀναπαύσει! Ἀναντιρρήτως εἶνε ὀχληροτάτη ἀνάγκη.

Ὁ συνταγματάρχης ἀνελογίζετο ταῦτα μελαγχολικῶς ὅτε ἡ κυρία Σιδηράτου, ἥτις ἀνεπαύετο εἰς τὸ πλευρόν του, ἀφυπνίσθη ἐπίσης. Ὁ συνταγματάρχης ἀφ' οὗ ἠρώτησε τὴν γυναῖκά του

περὶ τῆς ὑγείας της, ὡς συνείθιζεν ἐκάστην πρωΐαν, ἀνέκραξε :

— Πρέπει νὰ ἐνδυσθῶ! ἔχομεν ἐπιθεώρησιν ὅλου τοῦ συντάγματος εἰς τὰς ἐπτὰ! Τί διαβολο-επαγγελμα εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ στρατιωτικὸ!

— Ἄνδρα μου, μείνε δὲ ἀκόμη μερικὰς στιγμὰς. Καὶ εἰς τὰς ἕξ νὰ σηκωθῆς ἔχεις πάλιν καιρὸν...

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης, ἐπιθυμῶν μολαταῦτα νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν συμβουλὴν τῆς συζύγου του.

— Ἐν τούτοις...

— Τὸ ἀπεφάσισα!

— Ἄλλ' ἄν...

— Ματαίως ἐπιμένεις!

— Δὲν ἐπιμένω πλέον, εἶπεν ἡ κυρία Σιδηράτου μετ' ἀξιοπρεπείας.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης βλέπων ὑποχωροῦσαν τὴν σύζυγόν σου, μὲ κάμνεις ὅ, τι θέλεις... Λοιπὸν, μένω...

Μειδιάμα διηύγασε τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου τοῦ συνταγματάρχου. Τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἐφάνετο λίαν εὐθυμὸς. Συνήθως, μόλις ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς της, εἴζητει φιλονεικίαν πρὸς τὸν σύζυγόν της. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τούναντίον εἶχε ἀπόφασιν εἰς οὐδὲν νὰ ἀντιτείνῃ.

Ποία ἦτο ἡ αἰτία τοιαύτης ἀπροσδοκῆτου μεταβολῆς; Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸ μάθῃ.

— Τὴν ἔξευρεις, εἴηκολούθησε μετὰ δειλῆς φωνῆς, τὴν Πτερωτοῦ, τὴν γυναῖκα τοῦ συνταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ;

— Ναί. Καὶ ἔπειτα;

— Τὴν κυρίαν Πτερωτοῦ, ἐπανέλαβε μετὰ τίνος δισταγμοῦ. Ἐννοεῖς ποίαν ἐννοῶ.

— Ναί, τὴν γυναῖκα τοῦ Πτερωτοῦ, τοῦ συνταγματάρχου.

— Ἀκριβῶς. Τὴν εἶδα χθὲς εἰς τοῦ Νομάρχου.

— Ἀλήθεια;

— Ναί. Καὶ ἐφοροῦσε ἓνα καπέλλο, τόσο εὐμορφο, τόσο πλούσιο! Ἡ νομαρχίνα ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἀπὸ τὸν θαυμασμόν της.

Ἐδῶ ὁ συνταγματάρχης ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν. Ἡρξάτο ὑποπτευόμενος περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Νομίζω, εἶπεν ὀρηκτικῶς, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σηκωθῶ!

Ἡ σύζυγός του τὸν διέκοψεν.

— Δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἄνδρα μου, ἄκουσέ με μιὰ στιγμὴ!.. Αὐτὸ τὸ καπέλλο, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα. Ὅλοι δι' αὐτὸ ὀμιλοῦν, νομίζω μάλιστα ὅτι λέγουσιν: Καλότυχη ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Πτερωτοῦ! μόλις ἐπιθυμήσῃ καὶ τι τῆς τὸ προσφέρει ὁ σύζυγός της. Δὲν εἶνε ἴσάν τὴν καυμένη τὴν Σιδηράτου.

— Ἀλήθεια, τὸ λέγουσιν αὐτό; εἶπεν ὁ συν-

ταγματάρχης τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐγένετο ἐρυθρότατον.

— Ναί, τὸ λέγουσιν, ἐπανέλαβεν ἐντόνως ἡ σύζυγός του.

— Καλὰ λοιπὸν, ἄς τοὺς ἀφήσωμε νὰ λέγουν...

— Πῶς; νὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ λέγουν; εἴηκολούθησε πλήρως ἀγανακτήσεως ἡ κυρία. Ὁ ἴδιος εἶσθε πάντα, κύριε Σιδηράτε. Ἄν ἤμουν ἄνδρας ἐγώ, ἂν ὀνομαζόμεν συνταγματάρχης Σιδηράτος, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἔκλειε τὰ στόματα τῶν συκοφαντῶν ἀποδεικνύων εἰς αὐτοὺς ἐμπράκτως ὅτι ψεύδονται. Καὶ πρὸς τοῦτο ἔφθανε ν' ἀγοράσω ἓνα καπέλλο τῆς γυναικὸς μου ἀκόμη ὠραιότερον ἀπὸ τῆς κυρίας Πτερωτοῦ. Ἴσα ἴσα παρετήρησα ἓνα εἰς τὸ κατάστημα τοῦ...

— Ἀλλά, ὑπέλαβεν ὁ συνταγματάρχης, δὲν σκέπτεσαι καλὰ; ἔχεις καπέλλο σχεδὸν καινούργιο καὶ τὸ ὁποῖον κάμνει πολλὴν ἐντύπωσιν.

— Τί νὰ συζητοῦμεν ματαίως; Μὴν ἔχετε τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ εἶσθε ἀπχθὲς κριτῆς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην; Θέλετε ναὶ ἢ ὄχι, νὰ μοῦ ἀγοράσετε τὸ καπέλο;

— Ἀλλά...

— Μὴ λόγια, ναὶ ἢ ὄχι;

— Νὰ ἰδοῦμε!

— Ναὶ ἢ ὄχι;

— Σκέψου!..

— ὦ! δὲν ὑποφέρεται πλέον! Ναὶ ἢ ὄχι;

— Αἶ λοιπὸν, ... ὄχι!

— Ἡμῖν βεβαία, εἶπεν ἡ κυρίου Σιδηράτου συστρέφουσα τὰς χεῖρας αὐτῆς μετ' ἀπελπισίας. Ἡ καυμένη ἢ μητέρα μου εἶχε δίκαιον ὅταν μοῦ ἔλεγε: «Ὁ ἄνδρας σου εἶνε θηρίον καὶ θὰ σέ φάγῃ...»

Καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἠγωνίσθη ν' ἀναβιβάσῃ ἐν δάκρυ τοῦλάχιστον εἰς τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ της. Διὰ μακρᾶς πείρας καὶ ἀσκήσεως οἱ δακρυγόνοι αὐτῆς ἀδένες ἠδύναντο νὰ ὑπακούωσι σχεδὸν αὐτοστιγμεί. Ὅθεν μετὰ δευτερόλεπτα τινα ὁ συνταγματάρχης ἐβράχη ὑπὸ τῶν δακρύων τῆς τρυφερᾶς συζύγου του.

Καλὰ, μετὰ τὰς βροντὰς ἢ βροχὴ τῶρα! ἐψιθύρισε.

— Ἐτσι, λαμπρά! σὰς συγχαίρω περιπαίζετε τὸ θῆμα σας τῶρα!

Τῇ στιγμῇ ἐκείνη ἐσήμαινεν ἕκτη καὶ ἡμίσεια. Ὁ συνταγματάρχης ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης.

Ἡ συζυγικὴ θύελλα διήρκει εἰσέτι.

Ὁ δυστυχὲς Σιδηράτος ἦτο μανιώδης. Μὰ τὸν Θεό, ἐψιθύρισε, μὲ τὸ διάβολο, αὐτὴ ἡ γρόνια θὰ βραστάξῃ ἔτσι ὅσο νὰ βραδιάσῃ. Ἐνεδύθη ταχέως. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἐπόρου τὴν ζώνην του: Ἐλα τῇ εἶπε, ἠδύνων τὴν φωνὴν του, ὀμολόγησε, Χαρίκλεια, ὅτι εἶχες ἄδικον.

— Ἐγώ, ἔχω πάντα ἄδικον, ἀντίειπεν ἡ ἀξίε-

ραστος γυνή, ἣς τὰ δάκρυα ἐσταμάτησαν ὡς διὰ μαγείας... Ἀφήτεμε ἤσυχον, κύριε...

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸ καπέλλο ποῦ ἐφοροῦσε τὴν τελευταίαν κυριακὴν...

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου...

— Ἐντούτοις...

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἀφήτέ με.

Πρέπει νὰ συνθηκολογήσω, διανοήθη ὁ συνταγματάρχης.

— Λοιπὸν, ἄς κάμωμεν εἰρήνην, ἐξηκολούθησε.

— Γνωρίζετε τοὺς ὄρους μου.

— Εἶνε βραβεῖς, βεβαίως. Τέλος πάντων πόσα στοιχίζει αὐτὸ τὸ καπέλλο;

— Μὲ μεγάλη δυσκολία κατέβη ὁ ἔμπορος εἰς τὰ ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα.

— Ἐκατὸν εἴκοσι φράγκα! Τότε λοιπὸν ὁ ἀναγκασθῶμεν νὰ κάμωμεν ἓν φαγητὸν ὀλιγώτερον ἐπὶ ἓνα μῆνα.

— Ἀδιάφορον!

— Καί πρέπει νὰ μὴν πίνω καὶ καπνὸν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα!...

— Ἀδιάφορον! ἡ μεγαλειτέρα ἀνάγκη εἶνε ν' ἀποφύγωμεν μὲ πᾶσαν θυσίαν τὴν ταπεινώσωιν. Δὲν πρέπει νὰ νικηθῶμεν ἀπὸ τοὺς Πτερωτούς· δὲν πρέπει νὰ φανῇ ὅτι τὸ μηχανικὸν ἐθρίαμβευσεν καὶ ἐντρόπιασε τὸ πεζικόν. Ἄν μ' ἀγοράσετε αὐτὸ τὸ καπέλλο, θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βαδίζετε μὲ ὑψηλὸν μέτωπον... Καὶ ἔπειτα, προσεῖπεν ἐρωτύλως, ὁ συνταγματάρχης Σιδηράτος δὲν θὰ εἶνε εὐτυχὴς ὅταν κρατῇ τὴν Χαρίκλειάν του εἰς τὸν βραχίονά του καὶ ἀκούῃ νὰ ψιθυρίζουν κατὰ τὴν διάβασίν του: «Τί θαυμάσιον καπέλλο!» Λοιπὸν, ἀνδρούλη μου, νὰ τὸ πάρω, αἶ! σύμφωνος;

**

Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπη ὄχι. Καὶ ὅμως τῷ ἐφάνετο σκληρότατον νὰ στερηθῇ ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον τὸν καπνὸν του. Κατέπνιξε βαθὺν στεναγμόν, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ κυρία Σιδηράτου ἠτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ καὶ πάλιν τὰ δάκρυα αὐτῆς, ἐπέθηκεν ἐσπευσμένως φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς, καὶ εἶπεν: «Σύμφωνος!»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας συνταγματάρχου ἀνέλαβεν αὐτοστιγμῆι τὴν συνήθη ἀπάθειάν του.

Ὁ συνταγματάρχης ὑπογραφεύσας τῆς εἰρήνης ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐξῆλθε.

Ἦτο γενναῖος συνταγματάρχης ὁ Σιδηράτος, ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ!

Ἄλλ' ἐνώπιον τῆς συζύγου του ἔτρεμεν, ἔτρεμεν ὅσον οὐδέποτε νεοσύλλεκτος τὴν ἡμέραν τῆς μάχης.

Ἡ κυρία Σιδηράτου ἦτο, ὡς εἶδον ἤδη οἱ ἀναγκαστῆται ἡμῶν, γυνὴ γνωρίζουσα νὰ κυβερνᾷ.

Τὰ πάντα ἔβαινον στρατιωτικῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς καὶ πρώτος ὁ συνταγματάρχης. Προσέπαθε μὲν ἐνίοτε ὁ ταλαίπωρος ν' ἀντιστῇ, νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν του, ἀλλ' ἡ ἀντίστασις του δὲν διήρκει ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ ἐμφανέστερον τὸν θρίαμβον τῆς συζύγου του. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τούτοις ἡ κυρία Σιδηράτου μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ἄρῃ τὴν νίκην. Ἦτο λοιπὸν ὑπερήφανος καὶ πλήρης χαρᾶς. Ἐν ᾧ δὲ ὁ συνταγματάρχης κατέβαινε τὴν κλίμακα, κεκυφίαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, αὕτη καλυφθεῖσα πάλιν διὰ τοῦ ἐκπλώματος ἀπεκοιμήθη ἡδέως.

**

Ὁ συνταγματάρχης αἰσχυρόμενος ὅτι ὑπέκυψεν, ἦτο ἐξηγριωμένος. Δυστυχίᾳ εἰς ἐκείνον ὅστις ἐμελλε νὰ τῷ παράσχῃ ἀφορμὴν πρὸς ἐκρήξιν τῆς ὀργῆς του· ὁ στρατιώτης αὐτοῦ ὅστις τὸν ἐπερίμενε ἐν τῇ ὁδῷ, κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς ἐπισσαγμένον τὸν ἵππον του, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

— Τί κατάστασις εἶνε αὕτη τοῦ ἀλόγου, ἀνέκραζεν ὁ συνταγματάρχης δι' ὀργίλης φωνῆς ζῶο! κύττα ἐκεῖ χάλια!

Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν, πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστου, ὅτι ἵππος καὶ στρατιώτης ἦσαν ἀνεπίληπτοι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πασίγνωστον πλέον ὅτι τόσον δυσηρεστημένοι εἴμεθα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅσον ὀλιγώτερον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας;

— Ἐερεῖς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐξωργισμένος ἀξιωματικός, ὅτι παρακαλοῦν τόσοι στρατιῶται διὰ νὰ πάρουν τὴν θέσιν σου, εἰς τὸ σπιτί μου; Λάβε τὰ μέτρα σου, γιατί σὲ στέλλω εἰς τὸν στρατῶνα, ἀκαμάτη!

Ἡ ὀργὴ ἀπέπνιγε τὸν Σιδηράτον. Συνεπλήρωσε τὴν ἱερεμιάδα ταύτην δι' ὕβρεων, ἄς θὰ ἐξήλεον πολλοὶ δημοσιογράφοι διὰ τὸ εἰκονικὸν αὐτῶν ὕφος. Πῦρ δὲ πνέων καὶ μένεα ἀνέβη τὸν ἵππον του, τὴν ὀλοὴν δ' αὔξουσεν ἐξαψίν του ἐξεδήλωσε διὰ σφοδρῶν πτερινισμάτων εἰς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ. Ὁ ἵππος ἀσυνείθιστος εἰς τοιαύτην βάρβαρον αὐστηρότητα, ἠνωρθώθη ἀγρίως ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὁ κύριος Σιδηράτος ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημισθῇ. Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ εὔρῃ τὴν ἰσοροπίαν καὶ ἀπῆλθε μετ' ὀρμῆς. Ὁ στρατιώτης ἀπαθὴς μάρτυς τῆς σηκηνῆς ταύτης παρηκολούθησεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς καμπῆς τῆς ὁδοῦ, εἶτα δ' εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον ψιθυρίζων: Μπόρα ἔχομε! νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ ξεσπάσῃ!

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ συνταγματάρχης διήλασε τὴν πόλιν θυελλωδῶς καλπάζων. Προῦχώρει, πτερνίζων ἀνηλεῶς τὸν ἵππον αὐτοῦ, ταχύς

ὡς ἀστραπή, ὅμοιος πρὸς, τὸν φανταστικὸν ἰππέα τοῦ θρόλου τοῦ Βουργγελ.

* *

Τὸ σύνταγμα ἦτο ἐν τῷ πεδίῳ ἀπὸ μιᾶς ὥρας. Οἱ ἄνδρες συνδιελέγοντο καθ' ὁμίλους ἀναμένοντες τὴν ὥραν τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὅτε διέκριναν μακρόθεν τὸν συνταγματάρχην. Μετὰ δευτερόλεπτά τινα μόλις, ἔφθασεν ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν, τῶν ὁποίων πολλοὶ κατὰπληκτοὶ ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταχύτητος τοῦ ἵππου του, εἶπον καθ' ἑαυτοὺς ὡς ὁ συνάδελφός των στρατιώτης: Μπόρα ἔχομε! Νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ ζεσπάσῃ!

Ἡ πρόγνωσις αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπαληθεύσῃ. Ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες ἔτρεχον κατεσπευμένως εἰς τὰ ὄπλα καὶ παρατάττοντο εἰς γραμμὴν, ὁ συνταγματάρχης ἔστη ἐνώπιον τοῦ κέντρου τοῦ συντάγματος. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης, δίδων τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὀδηγίας εἰς τινὰς ἀξιωματικούς, προσέδραμε νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀνώτερόν του. Ἀλλὰ μεθ' ὅσῃν ταχύτητα καὶ ἂν ἔφθασε, ὁ συνταγματάρχης ὑπεδέξατο αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων τούτων: —Βιασθῆτε δά, ὀλίγον! μιὰ ὥρα τώρα περιμένω!..

— Ἀλλὰ... κύριε ἀντισυνταγματάρχα...

— Τολμάτε, ν' ἀντιτείνετε, κύριε! νὰ μείνετε λοιπὸν ὑπὸ κράτησιν μίαν ἐβδομάδα...

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ συνταγματάρχης ἐκίνησε σφοδρῶς τὸν ἵππον αὐτοῦ καὶ ἤρξατο τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ συντάγματος. Ὅτε ἐπέρανε τὸ μακρὸν τοῦτο ἔργον, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀντισυνταγματάρχην ὅστις ἀνέμενε συγχαρητήρια τινα: «Οἱ στρατιῶται σας, κύριε, ἔχουν ἐλεεινὸν παράστημα, εἶπε. Ἄλλως τε ἡ πειθαρχία παρέλυσεν. Ὁ καθείς κάμνει ὅτι τοῦ κατὰβῆ καὶ πρῶτος σείς ὁ ἴδιος δίδετε τὸ παράδειγμα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ πλέον. Θὰ μείνετε ὑπὸ κράτησιν δεκαπέντε ἡμέρας»...

— Ἀλλὰ... ἤρξατο λέγων ὁ ἀντισυνταγματάρχης, μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῆ πλέον.

— Σιωπή! ποτὲ δὲν εἶδα ἀξιωματικὸν σὺν ἑσᾶς· τί θράσος! θὰ μείνετε ὑπὸ κράτησιν ὄχι δέκα πέντε ἡμέρας ἀλλὰ ἓνα μῆνα· καὶ μὴ διαμαρτύρεσθε πλέον διότι σᾶς τιμωρῶ αὐστηρότερον... Τώρα μίαν λέξιν: Εἰπέτε εἰς τοὺς ἀξιωματικούς σας ὅτι εἶμαι λίαν δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν στολὴν καὶ τὴν στάσιν τῶν στρατιωτῶν καὶ ὅτι, διὰ τοῦτο, καταργῶ πᾶσαν ἄδειαν μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Μεθ' ὃ ἀπῆλθεν ὡς ἄνεμος ἀφείς τὸν ἀντισυνταγματάρχην τὸσφ μᾶλλον μανιώδη καὶ τεταπεινωμένον, καθόσον ἠπρὸς αὐτὸν ἐπιτίμησις ἐγένετο ἐνώπιον ὅλου τοῦ συντάγματος.

Ἀλλ' ἅμα ἐξηφανίσθη ὁ ἀνώτερος αὐτοῦ, ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν αὐτοῦ, καὶ καλέσας τοὺς τέσσαρας ταγματάρχας:

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ συνταγματάρχης μοὶ ἀνέ-

θηκε νὰ σᾶς διαβιβάσω τὴν δυσἀρέσειάν του διὰ τὸ παράστημα τῶν στρατιωτῶν σας. Ἐπομένως, θὰ μείνετε ὑπὸ κράτησιν ὀκτὼ ἡμέρας.

Κατὰπληξίς τῶν τεσσάρων ταγματάρχων, οἵτινες ἐπιβάλλουσιν τὴν αὐτὴν ποινὴν εἰς τοὺς λοχαγούς των.

Κατὰπληξίς τῶν λοχαγῶν, οἵτινες πράττουσι τὸ αὐτὸ πρὸς τοὺς ὑπολοχαγούς καὶ τοὺς ἀνθυπολοχαγούς των.

Κατὰπληξίς καὶ τούτων, οἵτινες καταδικάζουσιν εἰς ὀκτὼ ἡμερῶν κράτησιν τοὺς ἀνθυπασπιστάς των.

Κατὰπληξίς τῶν ὑπασπιστῶν, οἵτινες ἐπιβάλλουσι τὴν ποινὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπιλοχίας, οἵτινες σπεύδουσι νὰ τὴν ἐπιβάλωσιν εἰς τοὺς λοχίας, οἵτινες πράττουσι τοῦτο εἰς τοὺς δεκανεῖς, οἵτινες ζεθυμαίνουσι κατὰ τῶν στρατιωτῶν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδέποτε ἐν συντάγματι ἐθεάθη τοιαύτη πλήμμουρα ποινῶν. Οὐδεὶς ἀξιωματικὸς, οὐδεὶς ὑπαξιωματικὸς, οὐδεὶς στρατιώτης ἐξῆλθε τοῦ στρατώος ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ὀλόκληρος δὲ ἡ Ποτεμβούργη ἀνέκραξε: "Ὀ! τί δραστήριος ἀξιωματικὸς ὁ Σιδηράτος. Δὲν ἐνοεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν πειθαρχίαν νὰ παραλύσῃ!..

Ἴδου ἐν τούτοις πῶς γράφεται ἡ ἱστορία!

Τὶ θὰ ἔλεγον οἱ Ποτεμβούργοι ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὁ πολεμοχαρὴς ἐκεῖνος συνταγματάρχης μεθ' ὅλον τὸ ἀρειμάνειον ὄνομά του, ἦτο πρόβατον ὕπερ ἡ κυρία Σιδηράτου ὠδήγει ὅπως ἤθελε.

Ἡ κυρία συνταγματάρχου ἠγόρασε τὸν πέτασον αὐτῆς καὶ ἅπασα ἡ πόλις τὸν ἐθαύμασε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι οὗτος ἦτο ὁ αἴτιος τῆς τηλικαύτης ἀναστατώσεως.

Δὲν εἶνε ἄρα γε κατάλληλον, περαίνοντες τὴν ἀληθῆ ταύτην ἱστορίαν, νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ ἀξίωμα: Πολλὰ μεγάλα ἀποτελέσματα ἔχουν μικρὰς αἰτίας;

(Μετὰφρασις).

Α...

ΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑΙ

Τὸ περὶ τῶν στρατιωτικῶν περιστέρων ζήτημα ἐλύθη ἐν Γαλλίᾳ ὀριστικῶς.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἠρνεῖτο νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦτο. Ἐπὶ τέλους, κατορθωθέντος νὰ γείνωσι δεκατὶ δωρεὰν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως 420 περιστερὰι προερχόμεναι ἐξ ὀνομαστῶν περιστεροτροφείων, ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐπεφόρτισε τὴν διεύθυνσιν τῶν ταχυδρομείων νὰ οἰκοδομήσῃ ἐν περιστεροτροφείον, ὅπερ περατωθὲν κατὰ τὸ 1878 περιέχει πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τοιοῦτον ἴδρυμα, καὶ δύναται νὰ περιλάβῃ περὶ τὰ 200 ζεύγη περιστέρων.